

פרס מוסיקאלי

אחרי הצהריים: הצהגה

שלא יהיה לכם משעמם בין בילויי הבוקר לבין הטלוויזיה בערב, לוקחים את הילדים למשיח תרבותי. נו, מה יש תרבותי חוץ מהצהגה? אז הלכנו לראות את הצהגה המוסיקאלית החדשה של טליה שפירא ושלמה גרוניך (הופעת-בתולין על בימתהתיאטרון). הם מגישים סיפורים ושרים משל לאה גולדברג, נירה הראל, חיה שנהב, יורם טהרלב וריצ'רד יור.

החלק הראשון מהנה באמת. גם את הקטנים וגם את ההורים. טליה שפירא מספרת, שלמה גרוניך שר ומנגן ושניהם ביחד מקפצים ומרקרים ומציגים ומשעשעים את הקטנים. בחלק ה' שני, נרמה לי, הם התבלבלו בגיל של קהל-היעד שלהם, וטליה קוראת פרק ארוך מאד מתוך ארמון העכביש. שהוא ספר לילדים הרבה יותר

קורותיהם לומדים הילדים את אופיו האמיתי של כל בן-מישפחה (כלי מוסיקאלי), את תפקידו ואת חשיבותו בתוך היצירות השונות. לפי דעת הרוב במישפחה שלנו, הספר הוא נחמד נורא לילדים קטנים (5 עד 7).

אגב, ציוריו של יפתח אלון, המקשטים את הספר, כליכך מצאו חן בעינינו, עד שעשינו את המעשה הנורא של תלישת דף מתוך הספר כדי למסגר אותו ולתלות אותו בחדר-הילדים. אנחנו יודעים שככה לא עושים — אבל לא התאפקנו.

אצלנו בבית מגדלים את הילדים לפי שיטת הפרסים והחיווקים. אמרו לנו שזה טוב מאוד. מה זאת אומרת? זאת אומרת שאם כמשך חצי שעה רצופה הילדים לא רבים, לא צועקים ולא מבקשים אוכל, אז תיכף ומייד הם מקבלים פרס.

הפרס האחרון שהם קיבלו היה הספר הבית ברחוב פיזיקאטו מאת בני נגרי (כץ, המלחין). זה סיפורן של ארבע מישפחות הגרות באותו בית (ברחוב פיזיקאטו, כמובן), מישפחת כלי-הנשיפה מעץ, מישפחת כלי-הנשיפה ממתכת, מישפחת כלי-המיתר ומישפחת כלי-ההקשה. תוך כדי סיפור

הסרת שאריות הוויטמינים

אני רוחשת כבוד גדול לאנשים שמוכנים להודות שהם אשמים. הנה מועצת-ההפירות, לי משל, יודעת שהיא אשמה בכך שבגדי-הילדים מלאים בכתמים של אפרסקים ושופים ואבטיח וכל השאר. בגלל זה שהם לוקחים על עצמם את האשמה, הם שלחו הודעה לעיתונות בדבר הסרת כיתמי-הפירות מהבגדים. אגב, אפשר להשתמש בידע גם להסרת כתמים מביגדי-מבוגרים.

הנה, כך עושים:
יש לטוֹף את הבגדים במים חמים, מייד אחרי שהוכתמו מהפרי. אם הכתם מתעקש להי" שאר, מזליפים טיפות אחרות של גליצ'רין (לא ניטרו, חס וחלילה), משהים כשלוש שעות, ולאחר מכן שוב במים חמים. טפוח טובול בחומץ, ושור טפים שוב במים חמים. חשוב לזכור: לא לכבס את הבגד בסבון בטרם הושרה במים. הסבון עלול, במיקרים מסויימים, לחזק את הכתם שבאריג. גם גיחוך הכתם, לפני הסרתו, מקשה על הניקוי. כול הסבון לכס, מועצת-הפירות — גם מלכ-לכים וגם מנקים!

פינת בן-יהודה

היה לי וכוח עם קוראת של פינת בן-יהודה בעניין הפומפונים. היא טענה שבעברית זה נש"י ואני אמרתי שאלה הם גרילים, ויכול להיות שזה היה ההיפך. ביקשנו מהאקדמיה להחליט מי משתינו צודקת — ולהפתעתנו הסתבר שאף אחת לא.

הנה המילים הנכונות:
כדורית — כדור-הצמר העגול שנוהגים לשים על כובעים של ילדים (פומפון).
סיסים — חוטים בשוליים מן הבר עצמו.
ציציות — תוספת-חוטים בשוליה-הבר. הייתם מאמינים?

בעניין ההקרבה

גם את זה עברתי השבוע. ביקור במאירלנד, שעל מירפסת מגדל שלום בתל-אביב. חשבתי שבטח יהיו שם 80 מיליון איש כשאי גיע, אבל היו איזה 30 איש עם פרצוף כמו שלי בערך. המקום מיועד לשעשע את הקטנים ולהי" תיש את ההורים עד מוות. בשני הדברים הם הצליחו מעל המשוער. כל העסק נמצא במירפסת-ענק, שבבוקר היא חשופה לשמש ו-

מפי עוללים וכו' וכו'

במסגרת תלאות החופש הגדול הגענו, השל-ישיה העליונה (בן גדול, בן קטן ואני) למוסיון-השעויה בכל-יבן שלום. עברנו במיסדרונות האפי-לים ונעצרנו ליד הרמויות השונות. הבן הקטן שאל מי זה ריין ומי זאת גולדה ומי זה סארא, והילד הגדול הסביר לו (ברוך כלל הסבר סביר), פה ושם הייתי צריכה לתת הסבר יותר רחב. על פגישת האפיפיור עם אשכול ושו"ר, או על פצ"ע עתו הקשה של מאיר הריציון ואיך הוא יצא ממנה.

בשלב מסויים הגענו לקטע שבו עומדת שרה אהרונסון, אחרי שירתה בעצמה כרו, ודם רב שותת מפצע ברקתה. הילד הגדול אמר שיש פה טעות גדולה, כי שרה אהרונסון ירתה לעצמה בפה, ולכן לא ייתכן שיש לה פצע ברקת. אמרתי "אולי", והלכנו הביתה. אבל העניין נתקע לי בראש כמו מנגינה שלא מרפה, והתחלתי לתחקר את כל מכרי וידידיי בנושא. אחרי תלאות רבות הגעתי לסיפורו של אליעזר ליבנה, ניכל, תולד-ותיה של העזה מדינית, שבו מופיעה עדותו של ד"ר הלל יפה, הרופא שהועקק לחדרה של שרה אהרונסון אחרי שירתה בעצמה, ושם כתוב כך "הכדור עבר בפיה, דרך הלשון..." זה שהילד שלי צודק תמיד, זה די מעצבן.

אבל זה שמוסיון לא מדייק, זה מעצבן יותר. כדאי לתקן.

לכל מעלות-החום שהיא מביאה איתה. בכל פעם שילד מצליח לשכנע את ההורים שלו לתת לו עוד אלף שקל כדי לעלות על הרכבת, או לנהוג במכוניות הקטנות, או להסתובב בקרוסלה (אקדמיה, אייך?) עומד ההורה במשך שלוש דקות בשמש הלוהטת ומחכה עד שהקטן יחזור ממסע-התענוגות שלו.

הנחמה היחידה היא שכל העסק לא לוקח הרבה זמן. אלף שקל עולה כל כף של שלוש דקות, ואם הגעת עם שני ילדים עולות לך כל שלוש דקות אלפיים שקל, כך שאם החלטת להקריש לעניין רק 20 אלף שקל (לא כולל נקניקיה, ארטיק ושתייה) הרי שיש לך בערך 30 דקות של בילוי-השעה.

אגב, הרבר הכי נחמד דרעתי הוא החללית, שבה יושב הילד ומרגיש כאילו הוא טס בשמיים ובאותו זמן מקרינים לפניו סרט חללי. מאחר שכל העסק מיועד לילדים קטנים, באמת אפשר היה (אני מניחה שבהוצאה לא גדולה) לסדר לסרט הזה פסקול בעברית. הבריטים, כידוע, גורשו מהארץ כבר מזמן, והקטנים לא זוכרים את השפה שלהם מאז.

לסיכום: אם הורים אוהבים להרגיש שהם מ'קריבים בשביל שהילדים ייהנו, זה בדיוק המקום ללכת אליו.

תיזכורת

אם לא שמתם לב, אז רעו לכם שחצי החופש כבר עבר, או, במילים אחרות, בעוד 30 יום (לא כולל שביתות ועיצומים) נצא לחופשי. כדי שלא יקבלו שוק מהיום הראשון של הלימודים, כדאי

גדולים מאלה שהיו באולם, ושאליהם, נרמה לי, כוונה כל הצהגה. הקטנים התחילו להשתעמם, להירדם, לנרנר ואפילו לבכות. ולמרות זאת, יצאנו כולנו בהרגשה טובה מ'הצהגה. שני אנשים מאוד מוכשרים, חומר טוב, מוסיקה טובה — והכי חשוב, בלי הרבה תיאטר ראליות ופאתוס. 6,500 שקל כרטיס. קצת יקר?

כבר עכשיו להושיב אותם לחצי שעה של חזרה על החומר, או מילוי חוכרות, או כל דבר אחר הקשור ללימודים. אני כבר לא מדברת על אלה שצריכים לעבור בחינה בתחילת השנה. בטח שהם לא רוצים לעשות שיעורים וללמוד בחופש, או זו עוד דרך מעניינת להראות להם מי הבוס בבית הזה. אני את שלי עשיתי, עכשיו תסדרו עם זה, כמו שאתם מבינים ויכולים. בהצלחה.